

Ze sborových akcí

Po	01. 01.	09:30	novoroční bohoslužby, VP, Bl. Hájek
Út	02. 01.	14:30	koncert – Mezinárodní společnost Antonína Dvořáka
Ne	07. 01.	09:30	první neděle po Zjevení Páně, prof. Pavel Filipi
Ne	07. 01.	17:00	do 18:30; otevřené staršovstvo na téma: Biblické hodiny ve sboru (Z. Bruknerová, A. Laichter, M. Zikmund)
Po	08. 01.	18:00	alianční modlitební shromáždění Prahy 2
Ne	14. 01.	09:30	2. neděle po Zjevení Páně, Martin T. Zikmund
Ne	14. 01.	10:45	Rodinná neděle – rozhovor o postavení homosexuálů v církvi Host: Rev. Dr. Alison Halsey, Presbyterian Church, USA.
Ne	21. 01.	09:30	3. neděle po Zjevení Páně, Martin T. Zikmund
Ne	28. 01.	09:30	4. neděle po Zjevení Páně, Martin T. Zikmund
St	31. 01.	10:00	divadélko pro děti: Husy na tahu

Pastorační a úřední hodiny faráře a sborové sestry:

Farář: **pondělí a středa** 9.00–11.30; **čtvrtek** 18.00–19.00

Sborová sestra: **pondělí, úterý, čtvrtek** 8.00–12.00; **středa** 13.00–15.00

Číslo 71/leden 2007

<http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Obsah

Biblické hodiny: Břímě nebo možnost? 2

Ekumenické setkání na Londýnské 3

Nejdůležitější na sboru je, aby byl... (2. část) 4

Tři básně 6

a další články ...

Hrozen **vinohradského evangelického sboru** vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* (chab@idealtour.cz), *Miloš Lešikar*, *Petr Sláma* (slama@etf.cuni.cz), *Jana Šarounová* (sarounova@quick.cz) a *Blanka Uličná*. Tiskovou verzi programem \LaTeX 2 ϵ připravuje *Jan Mach* (jnm@volny.cz), internetovou *Jan Šaroun* (saroun@quick.cz).

Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby **vinohradského sboru**. **Neprodejné**

Biblické hodiny: Břímě nebo možnost?

Otevřené staršovstvo vinohradského sboru bude 7.ledna 2007 přemýšlet o podobě a smyslu biblických hodin ve sboru. Mnozí lidé v církvi o „biblických“, o tom, jak mají vypadat, oč při nich jde a v jakém vztahu jsou k nedělním bohoslužbám, přemýšlejí delší dobu – a budou jistě přemýšlet i po naší poradě. Následující řádky jsou pozvánkou k tomuto přemýšlení.

Znalost Bible byla odpočátku rodným stříbrem protestantské části křesťanstva. Pojetí Bible jako Slova Božího, umožňující každému věřícímu bezprostřední vztah k Pánu Bohu, bylo důležitým argumentem reformátorů. Mělo to také polemický přídech: Bible, a nikoli kněží a hierarchie, mají být křesťanovi vodítkem života. Jak si v polovině 15.stol.nedlouho po své návštěvě jihočeského Tábora povzdechl papež Pius II., „každá tábořská žena zná Bibli lépe, než leckterý italský kněz.“

Dalším impulsem vedoucím k rozšíření biblických hodin v dnešní podobě (tedy jako pravidelného setkávání se nad Bibli mimo neděle) byl pietismus. Se svým důrazem na osobní zbožnosti vzbudil v mnoha laicích touhu prohloubit se ve znalostech Písma a nalézt odpověď na otázky, které si kladli při vlastní četbě Písma. Tehdy se zrodil typ evangelického písmáka, prostého člověka, hluboce sžitého s Bibli. Během 19.století se ale biblické hodiny staly charakteristickým rysem života sborů obou protestantských církví rakouského mocnářství, bez ohledu na to, jak silnou roli v nich pietismus hrál.

Doba tábořských žen i evangelických písmáku je dnes ta tam. Souvisí to se

změněným způsobem života, jeho zrychlením a rozšířením. Kdysi spolu s kancionálem jediná kniha, s úctou otevíraná a předávaná z pokolení do pokolení, tísni se dnes Bible v našich knihovničkách vedle mnoha jiných knih, databází a internetového připojení. Biblický příběh se ocitl na tržišti mnoha jiných příběhů nebo jen útržkovitých hesel a obrazů. Tam, kde nám přitom biblický příběh ustupuje z aktivní paměti a myslí, ztrácíme jako evangelíci něco podstatného. Úvahy o tom, jak v našich sborech prohloubit „biblickou gramotnost“ jsou proto myslím zcela namístě.

Z účasti na biblických hodinách ve sborech ČCE mám za to, že v nich existují tři základní modely biblických hodin. Každý sbor má přitom jistě svůj svéráz, daný jeho jedinečnými účastníky. Konkrétní biblická může jistě nést rysy dvou nebo dokonce všech tří modelů. Připadá mi ale užitečné tyto modely si uvědomit.

- a) Model kurs má za cíl ve vymezeném čase naučit jasně vymezenou látku. Na konci kursu má člověk vědomost (či poněkud módně řečeno: kompetenci), kterou na začátku neměl. Ke kursu může patřit sešit, výpisky, domácí studium. Rysy kursu má v našem sboru třeba předkonfirmační příprava. Umím si představit, že ve sboru poběží podobné kursy věnované třeba částem Bible (Pavlovým epištolám, evangeliím, mudroslovné literatuře Starého zákona) či specifickým teologickým a duchovním otázkám. Lidé se pro ně budou rozhodovat na základě tématu.

Z historie vinohradského sboru XXXIV.

1954

Začátkem září byl diskutován návrh na nové církevní zřízení. Starší se dohodli, že dodají písemné připomínky k tématu do šestého září a osmého se jim budou věnovat na mimořádné poradě. Na desátého září pak byla svolána porada zastupitelstva, na které byli zastupitelé informováni o novém církevním zřízení a o připomínkách staršovstva. Zastupitelstvo schválilo nový rozpočet v nové měně — na akce již dříve schválené 26 000 Kč, na úpravy v bytě faráře 15 000 Kč a dalších 10 000 Kč na změny v elektroinstalacích. Dále zde byla projednávána volba faráře, kdy zastupitelstvo projevilo souhlas s tím, aby bratr Moravec byl jediným kandidátem pro tuto volbu.

Dvacátého září podala volební komise zprávu o výsledku voleb. Z oprávněných 843 voličů se volby účastnilo 474 členů. 469 členů hlasovalo pro bratra Moravce. Byla schválena povolací listina a dále ad-

ministrace sboru, kterou podle dohody prováděl do nástupu faráře Moravce bratr Čapek.

26. září se staršovstvo rozloučilo s farářem Jeriem. Bratr kurátor poděkoval faráři Jeriemu, který vzpomněl počátků své práce ve sboru, spolupráce s bývalými kurátory a připomněl staršovstvu i budoucí úkoly, které před ně doba postavila.

Prvého října uvítal kurátor Filipi farář Moravce ve sboru a ten ve své odpovědi nastínil smysl své budoucí práce ve sboru. Instalace byla připravena na dvacátého pátého října odpoledne. Byl projednán podrobný program a opatření. Při této poradě vzalo staršovstvo na vědomí také předběžný výsledek hospodaření sboru, který skončil ve schodku cca 2 000 Kč. V začátku prosince byly upřesněny úkoly jednotlivých starších.

Podle záznamů br. V. Chadima upravených mch

totu, strach — dělili jsme se jen o sílu.

Oba mohli někdy sledovat modlení svých strážců. Od monotónní recitace slov z Koránu přecházeli do hysterie, kvílení a volání k Alláhovi. Potom stejně náhle skončili, smáli se nebo se dívali na televizi. Brian a John v tom viděli nevyrovnanost jejich osobností a pochopili, jak je

možné, že se mohou tak náhle plně změnit, z laskavosti a vlídnosti přejít k agresivitě a krutosti.

Kniha je psána nesmírně poutavě, lze ji přečíst jedním dechem. A máme ji v naší sborové knihovně — pro vás!

Vojtěch Zikmund

Štědropolední oběd

Štědropolední oběd 24. prosince byl letos vynikající. Čtyři jídelní chody (kapří polévka, bramborový salát s kaprem nebo smaženým sýrem, ovocné hody z manga, ananasu a pomerančů, cukroví), na pití víno a šodó, ale zejména vznešená přítomnost dvanácti stolovníků změnila náš oběd v královskou hostinu. Předtím jsme po dopoledních bohoslužbách spo-

lečně rekonstruovali vánoční příběh podle Matouše a slyšeli něco o historickém Betlémě. Dík patří všem, kteří pomohli s přípravou jídel, dopravili mimopražské stolovnický, připravili salát, cukroví, darovali víno nebo peníze. I s nimi nás tam u stolu seděl jistě trojnásobek.

ps

b) Model skupinka má za cíl prohloubit vzájemné společenství účastníků biblických. Četba Bible je pouze katalyzátorem jejich vzájemného sdílení, týkajícího se aktuálních otázek jejich individuální i sborové cesty životem. Někdy je rysem práce v rámci tohoto modelu kultura modlitebního života.

c) Model rituál má za cíl pronést kulturu otevírání Bible věrně časem, zpravidla uprostřed pracovního týdne, mezi dvěma nedělemi, konfrontovat ve sboru účastníky se světem Bible. Tento model vždy nese některé rysy předešlých dvou, jeho charakteristickým rysem je ale jeho rozprostřenost v čase (zpravi-

dla se ve sboru koná po desetiletí v jeden určitý den), jeho stabilita a někdy i značná podobnost nedělním bohoslužbám. Skladbou účastníků může představovat obdobu římsko-katolických podvečerních mší během pracovního týdne.

Je zřejmé, že každý z uvedených modelů má své silné stránky a své slabiny. Záleží na naší úvaze, který z modelů (či jaký jiný způsob) považujeme za důležitý. Jde ale o to, aby byla podoba biblické hodiny výsledkem dospělé úvahy členů sboru a nikoli pouze toho, že to tak bývalo vždycky. Ale co povídám: Především jde o to, abychom byli v Bibli doma.

Petr Sláma

Ekumenické setkání na Londýnské

*„Sklání se lesní zátoka
v rytmu horských potoků,
ten rytmus zjevuje mi Tebe,
Předvěké Slovo.
Jak předivné je Tvé mlčení
ve všem, čím odevšad promlouvá
stvořený svět. . .
co spolu s lesní zátokou
sestupuje níž každým úbočím. . .
to vše, co s sebou unáší
stříbrná kaskáda potoka,
který v rytmu padá shůry
nesený svým vlastním proudem. . .“*

*„Sklání se lesní zátoka
v rytmu horských potoků. . .
Pokud chceš nalézt pramen,
musíš jít vzhůru, proti proudu.
Prodírej se, hledej, nevzdávej se,
víš, že někde tu být musí –*

Kde jsi prameni? . . . Kde jsi, prameni?!“

Těmito verši z Duchovní závěti Jana Pavla II. uvedl svou promluvu na adventním setkání vinohradských a novoměstských křesťanů bratr Josef Čunek, S.J., prefekt jezuitské komunity na Karlově náměstí. Místo konání bylo pro tentokrát zvoleno na Londýnské ulici u adventistů. A byla to dobrá volba. Bratr kazatel Radomír Jonzcy se svým asistentem se rozhodli pro klubový večer. Seděli jsme po 3–4 u kulatých stolečků, na nichž byl nachystán ovocný čaj, tyčinky a sušenky. Zkrátka lepší než v kině na Perštýně. Poselství Josefa Čunka se neslo mýtopoeticky (verše papeže v kombinaci s 2. kapitolou Genesis), v tomto duchu pokračoval i ochranovský kazatel bratr Bohuslav Kejř, který přečetl dvě

básně Marie Rafajové. A umělecký přednes zazněl do třetice od metodistické kazatelky sestry Aleny Procházkové, která však místo lyriky použila prózu. Působivé písně nám průběžně zpívali mládežníci od sv. Ignáce. Nechyběly ani humorné historky a společný zpěv vánočních koled. Modlitební ztišení pak potvrdilo, že jsme se sešli nejen ve jménu Páně, ale také s očekáváním na Pána. Na Toho, který přichází i do našich předvánočních honiček. Na Toho, jenž má moc přinést ten

POKOJ, který nemůže dát žádný lidský rozum. Na Toho, který je nositelem NADĚJE navzdory našim přirozeným sklonům k beznaději. Na Toho, který byl nazván

Divuplný rádce,
Božský bohatýr,
Otec věčnosti,
Vládce pokoje (Izajáš 9).

Příští setkání se uskuteční v aliančním týdnu modliteb v našem sboru.

Martin T. Zikmund

Nejdůležitější na sboru je, aby byl... (2. část)

Anketa z minulého čísla, v níž jsme žádali několik farářů o odpovědi na pár otázek na téma, co považují za nejdůležitější ve vztahu faráře a sboru, pokračuje i v tomto čísle.

Můžete volně dokončit větu, která je v nadpisu?

... Za nejdůležitější považujeme vědět a prožívat celým srdcem, myslí i silou, že Kristus je hlavou církve, církev má být jeho tělem. Texty Ř 12, Ef 1, 23, 1. Kor. 12, 27

... Nejdůležitější na sboru je, aby ho opravdu formovala víra v Krista — tj. jeho členy spojovala nejen osobní sympatie, aby nežil jen pro sebe a nebyl zahleděný jen do minulosti

... místem, kde se lidi rádi scházejí a vědí, že to dělají v Božím jménu, a tak společně hledají, jak dát Boží lásce slovo ve vlastních životech i mezi lidmi kolem.

Jaký postoj sboru k práci faráře vám přijde nejproblematictější?

... Očekávat, že jeden člověk, farář, stačí na všechno. Je mu pomoci, když platí, že jedna hlava má své tělo a v něm různé údy, které jsou Kristem vedeny, a spolupracují jeden s druhým **životně** na vůli Otcově.

... Divácký, při kterém navíc divák přesně ví, jak by mělo „představení“ vypadat, a je podle něho jen věcí „herce“ tj. faráře, zda tak skutečně vypadá.

... Nekritický, nepřátelský, nelaskavý (farářovi pomáhá, když ta „ne-“ vezmou za své). Moc o postoji sboru k faráři neumím říct. Určitě je to (dlouhodobý) vztah a ten se oboustranně vytváří — hodně problematické je, je-li vztah už předem málo otevřený (příliš zatížený předsudky všeho druhu)

Co naopak farářovi nejvíce pomáhá?

Máme obrovské štěstí, že budovy sboru nejsou o moc větší, než je možnost a potenciál lidí ve sboru se o ně starat. I když právě v této věci jsme vděčně přijali pomoc. Ono to člověku uvolní ruce a může se o to více soustředit na práci, kterou má společenství Páně dělat. Zvěstovat radost, pokoj a naději všem kolem. I přes dlouholetou působnost sboru v místě jsme neustále naráželi na neporozumění, ostych, přezírání od jiných lidí. Snažíme se proto využít každé příležitosti, abychom sbor co nejvíce otevřeli

jako místo setkání, místo porozumění široké veřejnosti, ale také třeba dětem. Krátké zprávičky z těchto pokusů vždy prezentujeme na webových stránkách sboru. (www.trebenice.evangnet.cz)

Těšíme se z toho, že ač malé společenství, můžeme hledat své platné místo v kraji a mezi lidmi, kde žijeme a pracujeme. Věříme, že smíme mít podíl na Božím vstupu do tohoto světa, a tak se snažíme přistoupit k tomu aktivně. Vždyť naděje, kterou čekáme, si to zaslouží.

Štěpán Brodský

Brian Keenan: Kolébka zla

Vydalo nakladatelství KALICH s podporou Ministerstva kultury a Britského rady

Brian je mladý irský inteligent z Belfastu, frustrovaný neschopností své země najít vnitřní smíření. Odjíždí proto do Libanonu, do zcela nového prostředí, aby tu učil literaturu na univerzitě. Ale již po několika dnech je na ulici přepaden a stává se zajatcem Islámského džihádu, fanatické bojové skupiny šíitských muslimů. V nejtrýznivějších podmínkách je vystaven konfrontaci jak s úplnou absurditou věci, tak s nenávisť, střídavě hladoví, pak je zase vystaven zničujícímu horku, vše v podmínkách strašlivé spiny. Především však poznává u svých vězňů něco, co je mu docela nové a nepochopitelné: jejich nenávisť nevychází z Koránu, je to něco naučeného, v čem se navzájem podporují a utvrzují. Je to bojové schéma, z něhož někdy jednotlivci na chvíli vypadnou a ukážou lidskou tvář, jindy zase největší fanatik a krutás upadne do plné frustrace a začne plakat.

Brian se hned při prvních výsledcích bránil tím, že je Ir a vláda jeho země se

nepodílí ničím na Blízkém východě. Nebylo to nic platné, stále nevěděl, proč je vězněn. Jeho věznění trvalo čtyři a půl roku a poněkud snesitelnější podmínky v posledních týdnech vznikly jen díky tomu, že skončila válka Íránu s Iráskem.

Většinu této doby strávil Brian našťastí se společníkem, druhým vězněm. Byl jím mladý Angličan. Později se navíc dohodli se skupinkou vězňů z Američanů. Všichni byli vystaveni častému bití, urážkám a provokacím. Brian se bránil paličatým vzorem, podobně i Angličan. Jeden z Američanů podlehl strachu, jeho přirozená obrana se tím zhroutila a chudák pak trpěl fyzicky víc než druzí.

Brian s přítelem Johnem se oba modlili, často hlasitě, v zoufalství hledali způsoby, jak docílit kontakt s Bohem, nebo alespoň s tím, co snad „Bohem“ mohlo být. Brian píše: *Dávali jsme štědře ze sebe a ze své zkušenosti a každý z nás přijímal od druhého s vděčností vše, co dostal. Naučili jsme se nesdílet svoji slabost, nejis-*

Dar od vinohradského sboru nás potěšil, jsme za něj vděční. Asi nemáme příliš co nabídnout v tuto chvíli, ale pohostinnost při případné vaší návštěvě jistě. A v zimě je tu dostatek sněhu a ledu — mohli bychom expresně zaslat do často šedé a nevlídné zimní Prahy zásilku, ta-

Třeбенice

Farní sbor ČCE v Třeбенicích žije a pracuje v malém městečku v podhůří Českého středohoří — na samém vstupu do kraje, který je zubožen nejen po přírodní stránce (vyhlodanými kopci a obrovskými „propadlinami“ povrchových dolů), ale i duchovně. Slovo o naději se zde pro mnoho lidí stává motorem v jejich

kový malinkatý bílý sněhulák na Vinohradské třídě by se jistě vyjímal, na pořádnou koulovačku by to nebylo, to budete muset přijet do Svratoucha. © (www.svratouch.evangelnet.cz)

Tomáš Jun

každodenním snažení. Vzdálenosti mezi křesťanskými sbory se tu měří na desítky kilometrů a „dělníků je málo“. Ačkoli třeбенický sbor ve skutečnosti tvoří pár rodin (spíš rodů) a k nim několik jednotlivců, je zde patrná touha lidí setkávat se a nést za své společenství odpovědnost a vnášet do něj aktivitu.

... Spolupráce, ze které je znát, že lidem o sbor jde, a která je zároveň otevřená o sporných otázkách společně a otevřeně mluvit.

Jak by mělo pracovat staršovstvo, aby co nejlépe doplňovalo práci vaší? Co především je pro vás na činnosti staršovstva podstatné?

... Je součástí těla, s různými dary a posláním (toto vzít vážně, a nejen staršovstvo, celý sbor!)

... Jednat věcně a aktivně. Přijímat odpovědnost za konkrétní úkoly a rozhodovat se nejen pragmaticky.

... Pracovat by mělo aktivně — nerad bych, aby farářův hlas byl jediný a rozhodující (případné spory nejsou milé, leč nejde to bez nich). Nerad bych, aby zněl toliko hlas např. kurátorův či někoho vlivného — těch hlasů by ve staršovstvu mělo být slyšet víc. Staršovstvo by mělo vést v patrnosti, co je posláním církve, a pak se rozhodovat pro různé aktivity, na které přijde a které s tím posláním korespondují. A pak by faráře nemělo moc pouštět k činnostem, jež může zajistit samo (nejrůznější opravy atd.).

Jak moc je pro vás důležitá osoba kurátora/kurátorky a vzájemná spolupráce?

... Lze pokračovat konkrétněji v obrazy těla Kristova. Tělo má dvě ruce — kurátor a farář — ke zvláštní spolupráci. Mohli bychom v obraze pokračovat: ruce mají prsty a) staršovstvo, b) rodina farářova

... Důležitá jistě je, ale záleží i na tom, jaké je celé staršovstvo. Pokud se v něm najdou další osobnosti s chutí ke spolupráci, je možné dobře vycházet i s kurátorem, který není farářův úplně blízký.

... Vzájemná spolupráce je vždycky důležitá; osoba kurátora/kurátorky není to nejdůležitější hledisko, ale jsou chvíle, kdy na kurátorovi/kurátorce hodně záleží.

Co materiální podpora od sboru: je pro vás podstatná při výběru sboru, kde vidíte její úskalí, hranice?

... náš ryzí vztah k Pánu Bohu nám otevře oči na celý život i pro ty materiální věci — ale od nich není možno začínat!

... Důležité je, aby v ní měl sbor soudnost. Sporné bývají většinou otázky úhrady bydlení a cestovného. Je zlé, když na jedné či druhé straně vznikne dojem, že na druhou doplácí. Podstatné proto pro mne je, aby bylo možné jednat o materiálních záležitostech věcně.

... To víte, že je podstatná, ač ne nejdůležitější. Kdyby však měla znamenat pro faráře nesvobodu, pak je lépe se obejít bez ní (ptáte-li se na úskalí z hlediska farářova). Úskalí z pohledu sboru jsou asi zřejmá.

Něco dalšího, co tato anketa nepostihla, a vám připadá důležité...

... V životě Pána Ježíše vidím za nejpodstatnější žít ve vůli Otcově (Mat 26, 39 – 42, Mat 18, 19 – 20, Jan 14, 13–14, Filip 4, 6). Modlitba je pro všechny nesmírným darem — má být známa Bohu, ne lidem!

Pán Bůh nám žehná tím, že k nám mluví, máme jej slyšet a poslechnout, abychom mohli být ku požehnání druhým, jako jsou požehnáním mnozí pro nás!

Tři básně

Moje milá, milá má
zvu tě na rande do sklepní místnosti
s oprýskanými zdmi
ze kterých ti natrhám kytici plísně
zvu tě na večeři – na jed na potkany
budeme dávit až do rána
a pak – za úsvitu
oči planoucí horečkou
tichý polibek
sejdeme se zase zítra večer?

Za úsvitu noci
prorokují domrtvýchulehnutí
můj démon strážný nade mnou bdí
slyším výt vlky v rouše beránčím jsou blízko
slyším zpívat beránky v rouše vlčím jsou blízko
za úsvitu noci přeskakuje hlas do různých výšek
hloubek a stran k beránkům i vlkům
jen Večernice má chuť být hvězdou protože hvězdou není

Srdce uhašené zářem promodralé rty
srdce propečené v troubě podává se na stůl
ohořelé srdce a na rtech modrá růže
rukama smet prach prach jsi a prach je věčný
uhlík srdce nežhne vyhasl už popel
ze rtů modrý prach modrá skalice sůl
ochutnej můj polibek je slaný jako výkal
rukama smet prach prach jsi a prach je věčný
srdce rtů rty srdce a cáry ticha
položím já mrtvolu na hrob tvojí svíce
tvůj náhrobek je sůl popel tvůj je solí země
prach jsi a prach je věčný

... Farář i jeho rodina jsou lidé. Myslím, že je důležité, aby ve sboru našli normální lidské neúčetné vztahy.

Otázky připravila Jana Šarounová

Filip Němeček

Sociální a zdravotní služba píseckého sboru zahrnuje široké spektrum činností — od kurzů pečení pro písecké ženy po sborové výlety. V kostele jsou pořádány schůzky Anonymních alkoholiků a v kostelnickém domku sídlí občanské sdružení Arkáda, které poskytuje sociální pomoc a pracuje s drogově závislými.

Písecká Diakonie se věnuje seniorům: jsou pořádány pravidelné biblické hodiny a ekumenické bohoslužby s duchovními z různých církví. Klientům i zaměstnan-

cům je poskytována pastorační a duchovní péče. Součástí Diakonie je stacionář Domovinka s více než 30 lůžky, homecare pro klienty bydlící v přilehlých bytech a Vážka — oddělení pro lidi trpící Alzheimerovou chorobou a stařeckou demencí. Pro klienty Domovinky navíc pořádají členové píseckého sboru karnevaly a výlety.

Z webových prezentací bratra faráře Nečila sestavil Vít Kremlička

Svratouch

Svratouch je toleranční sbor, první modlitebna byla postavena těsně po Tolerančním patentu (jak to bylo u většiny sborů na Vysočině).

Ke konci 19. století bohužel svratoušští modlitebnu přestavěli — dodělali věž, změnili dispozici kostela. V základech věže jsou kameny věnované jednot-

livými obcemi, což asi trochu dokresluje atmosféru doby, stavělo se něco, co nebylo třeba, spíše na odiv. V kronikách se dá vyčíst, že Svratouch byl v 18.–19. století extrémně chudý a tvrdý, farář Jan Pail tuším o tom píše, je to dost neveselé čtení. Faráři se střídali často — i z důvodu chudoby za hranicí bídy. Ve 20. století některé události také dost pohmoždily celkovou situaci, komunismus, různá osobní selhání ... Ale samozřejmě také spousta hezkých vzpomínek, mnoho let obětavé práce, jenže — kde jsou, kdepak jsou, co-pak se to vlastně stalo?

Současnost mýma očima — sbor směřuje ke krizi. Nemáme (za současné situace ani nemůžeme mít) kazatele. Z větší části se sbor stal imunizovanou lidovou církví. My ale přesto chceme, aby možnosti zůstávaly otevřené. Život je krátký, třeba se skulinkou zase prodere světlo, naděje vzklíčí a vyroste v krásný strom. Možná, že to naše generace nezažije, ale my bychom nechtěli rezignovat, pořád nám to ještě dává v širších souvislostech smysl, alespoň bychom chtěli udržet nějakou živnou půdu, a pak hlavně nepřekážet „Zahradníkovi“.

niorátu 3. nejlepší výsledek. Snažíme se hledat řešení pro zlepšení finanční situace, zvýšit obětavost členů, hledat jiné finanční zdroje, jednu budovu pronajmáme, jsme nuceni uvažovat i o prodeji. V této nelehké situaci jsme s nesmírnou vděčností přijali zprávu o tom, že náš farní sbor v Praze na Vinohradech chce být s naším pohraničním, venkovským

Písek

Sbor v Písku vznikl na základě kazatelské stanice z Chrudimi z roku 1900, a po roce 1922 v rámci přestupového hnutí byl založen samostatný sbor. Kostel a fara stojí na Fügnerově náměstí. Bohoslužby se konají v Písku a v kazatelské stanici ve Vodňanech. Členové sboru pořádají v ZŠ v Týně nad Vltavou vyprávění biblických příběhů. Sborový život nezasahuje pouze členy sboru, kulturní

sbohem solidární. Velmi si toho vážíme a chceme vám za váš finanční dar poděkovat. Přišel opravdu v pravý okamžik a věříme, že nám pomůže spolu s dalšími opatřeními dostat se z našich finančních potíží a budeme opět s novou nadějí myslit nejen na další pokračování, ale i rozvoj naší práce pro Pána Ježíše Krista.

Alena Hálková, kurátorka sboru

dění organizují písečtí farníci i pro širokou veřejnost: písecký sbor spolupracuje s Klubem seniorů a společně s Filmovou školou pořádají filmový klub, spolupracují s křesťanskou Mateřskou školou a pro nejmenší a se školáky pravidelně sehrávají vánoční divadelní představení. Dalším kulturním příspěvkem jsou benefiční koncerty ve prospěch dětského domova.

Škola Boží služby v Collegeville III.

Po Michelově předčasné smrti se úlohy liturgického vůdce ujal mladý Godfrey Diekmann, když se právě navrátil z evropských studií. Byl to jiný typ osobnosti než Virgil Michel, ale nepostrádal charisma získávat druhé pro věc, pro niž byl zapálen. Jeho cesta k liturgii vedla přes důkladné studium patristiky. Není náhodou, že obnova církve při II. vatikánském koncilu byla inspirována do značné míry právě patristickým bádáním. Nemluvě o tom, že Godfrey Diekmann sehrál na koncilu jako poradce nemalou roli. Byl jedním z těch, kdo se velmi zasadil o to, aby pojednání o Marii, matce Páně, nebylo zpracováno separátně, ale bylo vřazeno do eklesiologických souvislostí (8. kapitola konstituce Lumen Gentium).

Klášteř sv. Jana Křtitele v Minnesotě se může honosit několika specifiky. Jednak zde byl koncem 50. let 20. století postaven pozoruhodný, architektonicky unikátní železobetonový kostel podle návrhu Marcela Breuera. Tentýž architekt pak navrhl i další budovy v univerzitním kampusu. V těchto letech je zase týmž opatstvím vydávána ručně psaná a bohatě zdobená 7-dílná Bible sv. Jana, dílo vysoké výtvarné hodnoty. Za ještě významnější lze pokládat muzeum starých svitků a manuskriptů, které jsou v klášteře uloženy z větší části v podobě mikrofilmů. Jde totiž o nejrozsáhlejší světovou sbírku. O tuto expertní sběratelskou činnost se snad nejvíc zasazuje člen místní benediktinské komunity a odborník na monastická studia Columba Stewart.

Z ekumenického hlediska se opatství může vykázat Institutem pro ekumenický

a kulturní výzkum, který byl založen v Collegeville koncem 60. let 20. století zdejším benediktinem Killianem McDonnellem. Otec Killian byl ještě před II. vatikánským koncilem poslán do Evropy studovat reformační teologii. Nabyl posléze přesvědčení, že by bylo prospěšné, aby se ekumenický dialog konal průběžně. Proto navrhl vznik institutu a získal pro jeho vybudování sponzory. Od té doby se stal institut uznávaným střediskem ekumenického a kulturního bádání. Díky této možnosti mohou univerzitní učitelé i pastoři z různých církví strávit v Institutu jeden či dva semestry, pracovat na svých projektech, vzájemně je spolu konzultovat, modlit se a také se společně seznamovat s benediktinskou spiritualitou. Ostatně Regula Sancti Benedicti byla sepsána ještě v době nerozdělené církve. Tím jsou žáci Benedikta z Nursie jakoby předurčení, aby stavěli mosty nejen v rámci západního křesťanství, ale i ve vztahu k pravosláví.

Celý projekt kláštera a s ním spjaté univerzity — zvláště pak v pojetí Virgila Michela — rezonuje se základním tématem prologu k Benediktově řeholi, v němž autor shrnuje do jedné věty vlastní úmysl společného života mnichů: *CONSTITUENDA EST ERGO NOBIS DOMINICI SCHOLA SERVITII* (proto zamýšlíme zřídit školu pro službu Pánu). Za první poučku v této škole lze považovat správné seřazení priorit: *ERGO NIHIL OPERI DEI PRAEONATUR* (vskutku nic nemá mít přednost před Božím dílem). Teprve za tohoto předpokladu se může duchovně obnovovat církev i společnost.

Martin T. Zikmund

Použitá literatura:

BARRY, Colman: *Worship and Work*, Collegeville, Minnesota, The Liturgical Press 1980

Editors: BARRY, Colman, SPAETH, Robert: *A Sense of Place: Saint John's of Collegeville*, St. John's University Press 1987

HUGHES, Kathleen: *A Biography of Godfrey Diekmann, O.S.B.*, The Liturgical Press 1991

MARX, Paul: *Virgil Michel and the Liturgical Movement*, The Liturgical Press 1957

Editor FRY Timothy: *The Rule of St. Benedict (In Latin and English with Notes)*, The Liturgical Press 1981

Ještě k mému textu Humanismus a křesťanství v myšlení Václava Havla (Hrozen 69, listopad 2006)

Režisér Igor Chaun v časopise Reflex 40/06 uveřejnil názory Václava Havla z roku 2005, z doby natáčení pořadu Největší Čech. Oproti Dálkovému výsledku (1985–6) jsou zde nové důrazy, které zvou k dalšímu zamyslení.

Jan Čapek

Myslíte si, že je důležité, aby lidi věřili v Boha?

Tak já mám ten dojem, že nikomu nelze víru nějakým způsobem vnucovat, že? To je věc jaksi velmi osobní a související se životními prožitky a způsobem myšlení. Já se za celý život dopracoval k víře — v personálního, osobnostního Boha. Ale věřím, že tento svět není jen nějaká náhoda. Náš život, to vše se zapisuje kdesi v paměti bytí, je v tom jakýsi záměr, jakýsi řád, mnoho věcí tomu napovídá. Myšlím, že i sám mravní řád, bez něhož by se těžko mohli lidé vzájemně snášet na téhle planetě, že i ten má svůj metafyzický původ. Že je zrcadlem jakéhosi řádu mravního s tou perspektivou věčnosti a nekonečna. Tím jsem se mnohokrát zabýval v těch svých dopisech, jakož i v jiných textech. Ale to je moje vý-

pověď — jak já to cítím, zakouším a pozoruji. To není nabídka, že to někdo musí vnímat podobně. . .

Když jsem se probíral texty ještě ze sedmdesátých let, opakovaně jsem cítil tu vaši bytostnou potřebu zastávat se slabších. Jak se vlastně ten váš osobní příběh utvářel? Stával jste se vědomě mluvčím a hrdinou? – Co byl ten rezonující prvek, že se Václav Havel postupně stával tím, čím je?

Těžko říct. Za prvé mě takového stvořil Pánbůh — teď vidíte, jak se na něj odvolávám jako na personální entitu. Za druhé na to asi měly vliv různé prožitky z dětství. Já byl trošinku panské dítě — pocházející z buržoazní rodiny — které mělo zvláště na venkově, když jsme tam žili, ve srovnání s jinými dětmi četné výhody. Strašně mi to bylo nepřijemné, těžce jsem to nesl a od té doby jsem cítil jakýsi zesílený smysl pro sociální spravedlnost, ano, odpor k těm nezslouženým výsadám nebo různým nespravedlnostem. A mimoto vždycky rád vidím konkrétní výsledky. Nemám rád bez-

břehé žvatlání, takže vždycky jsem byl ten, který nakonec psal nějaký usnesení — a tím jsem se automaticky stával jakousi integrující osobou, instancí, k níž se

lidi odvolávali. A to jsem vlastně dodnes. Prostě jakýmsi způsobem na mě lidé spoléhají, začasť ve věci, v níž jim opravdu absolutně pomoci nemohu.

Sborová solidarita II.

Chotiněves

Chotiněves leží v pohraničí Severočeského kraje, nedaleko Litoměřic. Dnešní sbor je pokračovatelem reformovaného evangelického sboru, který vznikl v roce 1884 v Českém Boratíně na Volyni v tehdejší Rusku. Základ tohoto sboru tvoří čeští reemigranti, vracející se do vlasti po roce 1945, z nichž mnozí byli vojáci v československé osvobozené armádě. Ustavení sboru v Chotiněvsi proběhlo v roce 1948. Farníci se rozhodli v nelehkých poválečných padesátých letech postavit si také nový kostel. To se jim podařilo díky velkému nadšení a obětavosti. V listopadu 1951 byl kostel dokončen, sborový život se naplno rozvinul pod vedením br. vikáře Jaroslava Opočenského (1947–1957). Dále zde působil br. farář Jan Dus, poté krátce br. f. Miroslav Janeba, později Jan Široký. V dalším období zde vypomáhala s. f. Antonie Páleníková, která dojížděla z Prahy. Nejdelší období ve sboru působil br. f. Zdeněk Bárta (1974–1994).

V současné době tvoří sbor kromě Chotiněvsi ještě dalších několik obcí v okolí a také kazatelská stanice v městečku Ústětk. Po delším období uprázdněného sboru zde od r. 2001 působí s.f. Martina V. Šeráková. Základ sboru tvoří nejstarší generace budovatelů kostela, ale je zde také mladá generace, rodiny s malými dětmi. Kromě bohoslužeb, kterých

se účastní v průměru kolem 40 účastníků (4.místo v rámci seniorátu) se koná nedělní školka pro nejmenší při bohoslužbách, dvě skupiny školních dětí a jedna skupina mládeže, která se schází společně s mládeží ze dvou okolních sborů. Zájemci se scházejí i k biblickým hodinám. Pravidelně se konají rodinné neděle, velká štedrovečerní slavnost s divadelní vánoční hrou dětí a mládeže, kdy účast bývá kolem 100 účastníků, slavnosti Díkůčinění, Den matek atd.

Věříme, že náš sbor má budoucnost, ale v současné době jsme se dostali do finančních potíží. Kořen potíží spočívá ve velké finanční náročnosti údržby tří velkých budov, které náš sbor vlastní. Kromě kostela je to patrová budova fary a sborový dům v kazatelské stanici. V roce 2004 jsme byli nuceni přistoupit k řešení havarijního stavu sborového domu, kdy bylo nutno opravit prasklý štít, bortící se terasu, postavit nový komín aj. Za tyto práce jsme vydali cca 70 000 Kč, což pro nás znamenalo použití všech finančních rezerv a začátek finančních potíží. Loňský rok jsme se museli potýkat s opravou střechy kostela, kterou poškodila vichřice. Letos máme problém odevzdat všechny řádné odvody včetně personálního fondu, přestože např. v r. 2005 platilo salár zhruba 100 salárníků, tj. 43% členů sboru, což znamená v rámci se-